

РЕШЕНИЕ

№ 2816

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **55** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на П. В. А. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ с искане да се осъди последната да му заплати сумата от 300лв., представляващи заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №10438/2018г. по описа на СРС, по което е отменено Наказателно постановление №17-4332-029251 от 31.01.2018г. издадено от ответника, която сума се претендира ведно със законната лихва от влизане в сила решението на СРС -05.10.2021г..

В съдебно заседание – исковата молба се поддържа от адв.Н.. Претендират се разноски в настоящето производство по списък от 410лв..

Ответникът по съображения в писмения отговор, поддържан и от юрк.А. - моли да се отхвърли исковата претенция.Претендира юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП- прокурор Д.- изразява становище за основателност на исковата претенция и предлага да се уважи.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не са спорни следните факти:

1. НП №17-4332-029251 от 31.01.2018г. издадено от СДВР е отменено с влязло в сила решение на 05.10.2021г. №20174707 от 20.08.2021г. по нахд №10438г. по описа на СРС за 2018г.

2. В производството пред СРС от ищеца е приложено пълномощно за заплатен адв.хонорар от 300лв. на адв.Н. -договор за защита и съдействие от 31.05.2018г.-л.44 пр.дело.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

До приемането на чл.63д от ЗАНН с ДВ бр.109/20г. и влизането му в сила на 23.12.2021г. страните нямаха право на разноски в посоченото нах производство вкл. при отмяна на НП. Така по въпроса предмет на спора с оглед необходимостта тези разноски по някакъв път да се репарират –се прие задължително тълкувателно решение, което следва да се съобрази. В тази връзка видно от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №1 от 15.03.2017г. по тълкувателно дело №2/2016г. на ВАС–„при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.“. Конкретно решението на СРС е влязло в сила на 05.10.21г. /видно от отбелязването на тази дата върху преписа –л.14 по настоящето дело/ преди наличието на разпоредбата на чл.63д от ЗАНН, поради което единствената възможност да се претендира разноските е по реда на ЗОДОВ. Тези разноски от 300лв. за адвокатски хонорар са заплатени.

Следователно- формално всичките елементи от фактическия състав за уважаване на предявената искова претенция са налице –пряка и непосредствена вреда, незаконосъобразен акт и причинна връзка. Както беше посочено, доказан е и размера, доколкото сумата е платена, поради което исковата претенция в цялост е основателна и трябва да се уважи.

С оглед изхода от спора по списъка на ищеца следва да се присъдат и разноски от 410лв./400лв. платен адвокатски хонорар и 10лв.д.т./.

По възраженията в писмения отговор на ответника – същите не се споделят. Оспорва се плащането на адв.хонорар пред СРС, без да се ангажират доказателства, които да опровергаят отразеното в договора за защита, че договореното адвокатско възнаграждение е изцяло платено към подписването му. Доводите, че адвокатски хонорар не може да бъде вреда, тъй като е следствие от доброволното решение на страната да го плати – също не се приемат, доколкото по въпроса, както се посочи има задължително тълкувателно решение вкл. и последователна съдебна практика до приемането на чл.63д от ЗАНН. Интерпретацията на мотивите в ТР2/2009 е извън контекста на спора. Не е спорно, че до приемането на чл.63д от ЗАНН разноски не са били присъждани в производствата по административно- наказателни дела.Не се споделят и възраженията за прекомерност на адвокатските възнаграждения.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати на П. В. А. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] сумата от 300лв., представляващи заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №10438/2018г. по описа на СРС, по което е отменено Наказателно постановление №17-4332-029251 от 31.01.2018г., която сума се дължи ведно със законната лихва от 05.10.2021г..

ОСЪЖДА СДВР да заплати на П. В. А. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] – разноските по делото от 410лв..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в

14-дневен срок от съобщаването му. Да се изпратят преписи на страните.
След влизане в сила на решението -да се върне нахд №10438/2018г. на СРС,
приложено за послужване, поради отпадналата необходимост.
Съдия: